

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 8.

Ljubljana, 1. avgusta 1911.

XIX. tečaj.

Zjutraj.

11. Rajsko jutro sv. Stanislava.

Marijin praznik! Pesem novo
zapel je v raju svetih zbor,
ko so nad zemljo mrle zvezde,
ko je na iztok splaval zor.

Marijo na prestolu zlatem
proslavlja angelov nebroj,
in zmagoslavne Cerkve vojna
prepeva spev ji rajski svoj.

Njej klanja palma se mučencev,
slavi devic jo beli cvet,
in spoznavalcev zbor sijajni
z apostoli časti jo vnet.

A enega še ni med njimi,
ki rad bi danes jo častil,
ki bi jo rad za lepi praznik
z nebeško pesmíco slavil.

V samotni celici umira
deviškočisti Stanislav.
Končan je boj, končane boli —
že duh je v blaženstvu višav.

Danica ravno je zaprla
pred dnevom biserno oko,
ko je pristopil smrtni angel,
odnesel lilijo v nebo.

Odprli so se rajski dvori,
razmaknil se nebá obok:
svetnik je stopil med svetnike,
pri Materi je bil otrok!

M. Elizabeta.

Dobri ljudje.

23. Veseli kuhar.

samostanu sv. Katarine na Sinajski gori je živel kuhar, ki je moral vsak dan kuhati za več kot dvesto oseb, in je bil vendar pri žarečem ognjišču vedno vesel in dobre volje.

Opat, ki ga ni nikoli videl drugačnega nego veselega in jasnega lica, ga vpraša nekoč: „Kako je to mogoče, da si vkljub tolikemu trudu in naporu vendar še vedno tako vesel in zadovoljen ter nisi nikoli nejevoljen?“ — „To pa prihaja odtod,“ odgovori kuhar, „ker vse, kar moram delati, delam iz ljubezni do ljudi in še bolj iz ljubezni do Boga! Ljubezen stori, da je vse sladko in lahko.“

Dober mora biti človek, kaj ne, potem gre pa vse gladko in lahkotno!